

VIERING VAN DE ZONDAG IN DE MARANATHAKERK

9 april 2017

Palmpasen

VERWELKOMING

Welkom in deze dienst
op palmzondag, zondag palmpasen,
een dag met dubbelheid, zo dubbel als het leven zelf.

We horen het opgetogen verhaal van de intocht van Jezus in Jeruzalem,
een verhaal dat hoop geeft dat het anders kan,
dat het anders kan met deze wereld, een koning op een ezel,
zachtmoedig, rechtvaardig – én we horen het verhaal
van de graankorrel die in de aarde valt en sterft.
Een verhaal over liefhebben en over dienen.
Over leven dat meer is dan zelfbehoud.

SMEEKGEBED voor de nood van de wereld

Eeuwige, ongeziene,
heel dit dubbele leven,
wat ons verheugt, wat ons verwart,
wat ons boos maakt, wat ons blij maakt,
heel deze dubbele wereld,
hier is 'ie:
ramp in Colombia, mensen op zoek naar mensen,
kinderen meegesleurd, vermist,
honger en droogte, gebarsten grond,
aanslagen op telkens weer
andere plaatsen, levens op de kop...

Eeuwige, ongeziene,
heel dit dubbele leven,
lach en traan, stilte en angst,
verdriet in eigen huis, in huis van naasten,
heel die wereld vol dubbelheid,
hier is 'ie:
kan dat koninkrijk nou eens komen,
die wereld van vrede liefde recht en meer
van die mooie woorden,
mag er geluk zijn
voor mensen al te vaak geslagen
door het leven, door het lot?

Roepend om gehoor te vinden...
Treed onze wereld binnen
en breng het leven
terecht...
Amen.

EPISTELLEZING : FILIPPENZEN 2: 5-11
EVANGELIELEZING: JOHANNES 12: 12-26

UITLEG EN VERKONDIGING

Gemeente van Jezus Christus,

Dit is een dag van zingen!

Zo begint het lied
dat we gaan zingen na de preek.

Dit is een dag van zingen,
dit is een dag van zegen,
dit is een dag van feest en licht.

Maar in het evangelie naar Johannes
lijkt het niet Jezus te zijn die dit lied inzet,
maar lijkt het dat het Jezus een beetje
overkomt.

Het verhaal zet in bij de menigte.
De menigte,
die met palmtakken
hem
tegemoet gaat,
roepend: *Gezegend hij,
die komt in de naam van de Heer,
de koning van Israël.
Hosanna!
De redding is nabij...*

De menigte
organiseert een verheerlijking,
zingt hem de hoogte in,
haalt hem als koning binnen,
wonderdoener, hij zal het maken,
van hem moeten we
het hebben.

Maar dan zingt Jezus
daar een ánder lied tegenin:
hij ziet een ezel
staan,
een ezeltje
staat er letterlijk.
En daar gaat hij op zitten.

Niet wil hij
hoog te paard,
het rijdier van machtigen,
boven de mensen uittorenen,
maar laag te ezel,
op het rijdier van de armen,
wil hij tussen de mensen gaan...
Met hen, tussen hen in,
de reis maken.

En het woord dat de evangelist Johannes
daar aan hem koppelt,
is een woord van de profeet
Zacharia:

*Je koning is in aantocht,
en hij zit op een ezelsveulen.*
Hij is niet van de wereld van wagens en paarden,
wapens en zwaarden, krijgsvreuzige plannen.
Zijn koninkrijk is
van een ander soort:
hij zit op een ezel
en die is
in de bijbelse woordwereld verbonden
met woorden als
vrede
en zachtmoedigheid.

Een andere koning...

En Johannes voegt aan het citaat
uit Zacharia de bekende - voor elke dag in de bijbel
voorkomende - oproep toe:
vrees niet.

Voor deze koning,
anders dan voor zoveel andere koningen
en machten op onze aarde,
hoef je niet te vrezen...

Anders dan voor zoveel machtigen,
het nieuws strooit ze dagelijks
over ons uit,
hoef je voor deze koning
niet bang te zijn...
Voor je toekomst niet te vrezen.

Als een andere koning
treedt hij onze wereld binnen.
Maakt hij zijn intocht.
Op zijn ezeltje
neemt hij de droom
mee dat het anders kan

met ons
en onze wereld.
De zachte krachten
zullen zeker winnen in 't eind...

(...)

Het verhaal van de intocht
zou je de intochtspesalm van deze week
kunnen noemen,
de Stille Week, de week
door de diepte op weg naar de vreugde
van de paasmorgen...
Dit intochtsverhaal zet de toon,
we zingen het op de drempel van deze week...

Het verhaal van de intocht
lijkt wel een beeldverhaal te zijn
bij wat we hoorden in de brief van Paulus aan de Filippenzen,
waar hij een bestaand lied citeert,
waarin over Christus Jezus gezongen wordt
dat hij het niet als geroofd goed
beschouwd heeft gelijk te zijn
aan God,
maar zichzelf ontledigd heeft,
door de gestalte van een dienstknecht aan te nemen,
gelijk geworden aan mensen.
Op een ezeltje
gaat hij tussen hen in,
bondgenoot en lotgenoot.

(...)

En dan zijn er een paar Grieken,
mensen van buiten, van meer aan de rand, nieuwsgierig geworden,
die via via naar Jezus informeren,
hem willen ontmoeten,
hem willen zien...
Omslachtig
komen ze naderbij. Steeds dichterbij.

Het is alsof van een geheim
de lagen
voorzichtig worden afgepeld...

En dan switcht Jezus van beeld.
Van de ezel gaat hij over op
het beeld van de graankorrel.
Alsof hij met dat beeld
zijn koningschap,
zijn majesteit nog nader in wil vullen...

Lastige woorden,
weerbarstige woorden:
als een graankorrel niet in de aarde valt
en sterft,
blijft het één graankorrel,
maar wanneer hij sterft, draagt hij veel vrucht.

Lastige woorden,
vreselijke woorden zelfs:
wie zijn leven liefheeft verliest het,
maar wie in deze wereld zijn leven haat
behoudt het voor het eeuwige leven.

Maar als eeuwig leven nou niet slaat op later, ooit, hiernamaals,
maar op echt leven, goed leven, leven met eeuwigheidsgehalte,
toekomst die hier
en nu begint,
dan zijn die lastige woorden
vermoedelijk toch wel te verstaan.
In één van de liederen uit ons liedboek
vertaalt Huub Oosterhuis het op eigen wijze zo:
wie niet geeft om zelfbehoud,
leven vindt hij/vindt zij honderdvoud.
Dan gaat het over leven delen,
over het niet alleen houden bij wat jij hebt,
over geven om meer dan
om zelfbehoud.
En dat zie je mensen
toch altijd weer en overal opnieuw
doen...

Op de drempel van de Stille Week,
de week waarin we door de diepte gaan,
de diepte ook van ons eigen leven,
klinkt het woord van de graankorrel
mij ook in de oren
als een woord van solidariteit.
Of misschien wil ik het gewoon wel heel graag
zo horen:
als een woord van solidariteit.
De graankorrel gaat de diepste diepte in...
Een woord gesproken tot wie door de diepte gaan...

Een woord dat
dat aloude bijbelse verhaal
doet oplichten
over die God die afdaalt naar mensen,
de weg van de graankorrel,
niet ver weg blijft, hoog gezeten,
schone handen,
maar tot in de diepste diepte,

aardedonker, dood,
duisternis,
nabij is – mee gaat – naaste is...
Een God die afdaald
in ons leven – niet alleen laat...

Zoals elders in het Johannesevangelie
van deze Ene gezegd wordt,
dat hij voor zijn mensen gáát:
'Niemand kan hen roven
uit mijn hand...'
Niets of niemand,
het leven niet, de dood niet...
Niet voor niets brengt Johannes ons
het verhaal van Lazarus
in gedachten...

(...)

De hele wereld loopt achter hem aan,
constateren de farizeeën
halverwege
het verhaal van deze dag.
Dat zou natuurlijk geweldig zijn.

Aan het slot van het verhaal
hebben we ook de nuchtere constatering
van Jezus daarbij gehoord,
dat volgen
op zijn zachtst gezegd
nogal wat consequenties heeft.

Om bij stil te staan
deze dag, deze stille week
en heel ons leven...
Amen.